

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Jeg synes, at hr. Per Tærsebøl skulle læse den lov, som hr. Per Tærsebøl harcelerer over. Hvis han gjorde det, ville han kunne se, at kommunalbestyrelserne er i deres selvstændige ret til at give hjemmehjælp, hvad enten det er varig, visiteret hjemmehjælp eller almindelig hjemmehjælp, fuldstændig som man prioriterer det i den enkelte kommunalbestyrelse.

Jeg kan så forstå på hr. Per Tærsebøl, at han ikke mener, at kommunerne har tilstrækkelige muligheder for at prioritere godt nok og give de ældre tilstrækkelig god hjemmehjælp. Det er jeg meget enig i, men adressen er altså ikke SF's forslag, adressen er, som hr. Per Tærsebøl tidligere sagde, den konservative regering. Det er adressen på den kritik, som jeg er meget enig med hr. Per Tærsebøl i.

Charlotte Antonsen (V):

Når jeg i min indledning talte om problemerne for markedsøkonomien ved dette forslag, er det jo selvfølgelig, fordi det er meget udgiftskrævende. I forvejen har vi store offentlige udgifter i denne sektor, sådan at den private sektor faktisk er trængt tilbage af den offentlige sektor.

Derudover kan jeg nævne et af forslagens finansieringsforslag, der går ud på, at alle skal betale en eller anden form for a-kassebidrag. I og med at det foreslås, at alle skal betale a-kassebidrag, svarer det til en ekstra skatteforhøjelse, og det er igen i modstrid med ønsket om en fri markedsøkonomi.

Det er fuldstændig korrekt, som fru Lilli Gyldenkilde siger, at regeringen også har en aktiv arbejdsmarkedspolitik, og at der allerede i denne samling er blevet fremsat en lang række forslag. Problemet med en aktiv arbejdsmarkedspolitik er, at hvis den bliver for aktiv, går den ud over den aktive beskæftigelsespolitik. Så at sige kan man ved at føre en alt for aktiv arbejdsmarkedspolitik tage pusten fra det private arbejdsmarked. Derfor er det meget vigtigt, at vi balancerer, når vi går ind for en arbejdsmarkedspolitik, for vi skal hele tiden passe på, at de offentlige udgifter ikke kommer til at stige så meget, at udgiftstrykket på de private erhverv bliver for højt til, at vi kan klare os i konkurrencen.

Jeg er enig i, at ventelisterne til arbejdsmarkedsuddannelserne skal nedbringes, og regeringen har jo tidligere fremsat et glimrende forslag om brugerbetaling, der netop har som mål at nedbringe ventelisterne til arbejdsmarkedsuddannelserne, fordi pengene bliver i systemet. Dengang bemærkede jeg, at fru Lilli Gyldenkilde ikke var så afvisende, og det er da spændende at høre, om ønsket om at nedbringe ventelisterne i forbindelse med dette forslag også gælder det tidligere fremsatte forslag.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg har et par bemærkninger til fru Lilli Gyldenkilde, som havde nogle synspunkter omkring regeringens politik på beskæftigelsesområdet og på det område, man vel kan kalde bekæmpelse af arbejdsløshedsproblemet.

Fru Lilli Gyldenkilde gav udtryk for, at vi nok i realiteten heller ikke rigtig troede på, at det er vækst i det private erhvervsliv, som skal give øget beskæftigelse, og at vi ikke rigtig skulle tro på, at det er det, der skal til for at få arbejdsløshedsproblemet reduceret.

Her tager fru Lilli Gyldenkilde fuldstændig fejl. Det eneste, der rigtig batter, hvis der skal skabes flere job, det eneste, der rigtig tæller, hvis arbejdsløsheden skal nedbringes, er, at vi får det sådan, at man i de private virksomheder ser det som en økonomisk fordel at beskæftige flere medarbejdere.

Det er måske en lidt brutal måde at formulere det på, og det er muligt, at fru Lilli Gyldenkilde ikke rigtig kan lide den formulering, men det er jo realiteten i det. Vi har haft perioder, hvor det har været forbundet med en økonomisk fordel at reducere antallet af medarbejdere, fordi konkurrenceevnen var for svag. Det, det drejer sig om, er at få en stærk konkurrenceevne, så det kan betale sig at ansætte flere medarbejdere. Det er det, der virkelig tæller.

Så har fru Lilli Gyldenkilde ret i, at vi i øvrigt har en aktiv arbejdsmarkedspolitik. Vi har forslag om unge i beskæftigelsesprojekter, vi har forslag om løntilskudsordning osv., men det er en illusion at tro, at disse ordninger på længere sigt og generelt øger beskæftigelsen i samfundet. Vi har lige haft en undersøgelse, forestået af Socialforskningsinstituttet, der klart dokumenterer, at man ikke kan konstatere en egentlig beskæftigelsesvirkning af disse ordninger.